

Sygn. akt IV CSK 172/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku M. S. i E. S.
przy uczestnictwie X. Y.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestniczki kwotę
1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawcy złożyli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 października 2013 r., którym Sąd Okręgowy, na skutek apelacji wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 4 grudnia 2012 r., zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zamiast kwoty 141 260 zł zasądził od wnioskodawców na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 135 235,85 zł płatną w terminie roku od uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia, natomiast w pozostałej części apelację oddalił. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do wyjaśnienia kwestii, czy na gruncie art. 211 k.c. sądy orzekające powinny brać pod rozwagę także okoliczności „o charakterze personalnym”, niepodniesione przez stronę, lecz „wynikające z postępowania dowodowego”, czy prawo uczestniczki

postępowania do żądania zniesienia współwłasności przez podział w naturze może doznawać ograniczenia „ze względu na brzmienie art. 5 k.c.”, czy możliwe jest zniesienie współwłasności przez przyznanie wnioskodawcom całej nieruchomości bez spłat na rzecz uczestniczki ze względu na zakup przez nich nieruchomości, pokrywanie wszystkich kosztów jej utrzymania i wyłączone inwestowanie w nieruchomość oraz niebezpieczeństwo, że w razie problemów ze spłacaniem kredytu dojdzie do przejęcia przez bank nieruchomości pozostałej po podziale, i czy w razie fizycznego podziału nieruchomości obciążonej hipoteką sąd powinien brać pod rozwagę potencjalny wpływ zaniechania przez uczestniczkę spłaty przypadających na nią rat kredytu i naruszenie stabilności orzeczenia o zniesieniu współwłasności.

Skarżący podnieśli też, że wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy „...naruszył prawo i zasady sprawiedliwości społecznej...”, nie uwzględnił specyfiki nieruchomości będącej przedmiotem postępowania, nie zastosował przepisów, które powinien zastosować, i w konsekwencji dokonał fizycznego podziału nieruchomości z rażącym pokrzywdzeniem skarżących.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, nie sformułowali bowiem zagadnienia prawnego wymagającego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Zasygnalizowali jedynie problemy ściśle związane ze stanem faktycznym sprawy, świadczące o tym, że nie chodzi im o wyjaśnienie zagadnienia prawnego o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej, lecz o poddanie postanowienia Sądu Okręgowego kontroli kasacyjnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazali, gdyż odwołali się tylko do argumentacji wspierającej przytoczone podstawy kasacyjne, co nie jest wystarczające.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozważenie z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ oraz w związku z § 6 pkt 7, § 8 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]